

TISKOVÁ ZPRÁVA

První (post)koronavirovou premiérou Studia Ypsilon je komedie kolem požáru Národního divadla

Praha, 8. září 2020

Ani pandemická situace a zavření divadel nezabránilo Ypsilonce v nazkoušení nové inscenace **NÁRODNÍ TRAGÉDIE aneb PŘEKRÁSNÝ NADHASIČ PRAŽSKÝ**, jejíž dubnová premiéra byla zrušena, přesto, jak to bylo možné, se zkoušelo dál, takže mohlo dojít alespoň k předpremiéře 2. července, kterou Ypsilonka symbolicky (víceméně domácky) ukončila sezónu minulou 2019/2020 a konečně **premiérami 10. a 14. září** v 19. 30 hodin ve velkém sále divadla nadějně zahajuje sezónu novou 2020/2021.

Foto z předpremiéry 2. července 2020

© Jiří Kottas

Režie hry od **Ivy Peřinové** se ujal ve Studiu Ypsilon již podruhé hostující **Peter Oravec**, výpravy **Ondřej Zicha** a hudební adaptace **Miroslav Kořínek** a **Dominik Renč**. Vedle kmenových herců **Jiřiny Vackové**, **Martina Bohadla**, **Lumíry Přichystalové**, **Martina Janouše**, **Kryštofa Mendeho**, **Lenky Loubalové**, **Renaty Rychlé**, **Miroslava Novotného**, **Jana Večeři**, **Veroniky Soumarové**, **Jana Bradáče** a **Dominika Renče** si v Ypsilonce opět zahraje také **Václav Helšus**, dříve člen souboru v době ještě libereckého působení této dnes přední pražské divadelní scény.

Příběh je inspirován skutečnou událostí – požárem Národního divadla. Tragédie! Co čert nechce, vznikla z toho znamenitá komedie, ve které se zřetelně zrcadlí i česká povaha. Zároveň hodně muziky! Hravě ironický příběh, který propojuje historická fakta a dobové souvislosti s fiktivním lidským osudem, s radostmi i strastmi, jež mladý, pohledný a odvážný hasič Čeněk zažívá v průběhu let stavby Národního divadla. Jímavě rozverný příběh o hrdinovi, kterého si historie připomíná jako toho, jehož vlastní pohřeb, pořádaný za účasti hasičských sborů právě v den vznětí Národního divadla, tj. 12. srpna 1881, se stane příčinou fatálního zpoždění pražských hasičů, pročež „Národní“, ovšem i shodou dalších nepříznivostí, lehne popelem.

Foto z předpremiéry 2. července 2020

© Jiří Kottas

Jak píše v programu ke hře **Jan Schmid**: „Zajímavé, že se o tom, co nás potkalo – vyhoření Národního divadla – hodně mluvilo, psaly o tom všechny noviny, až událost začala nabírat i jiné obrátky, a protože byla záležitostí všech, celého národa, stala se i komedií, kterou můžeme chápat i jako projev v dějinách vzácného sjednocení.“ Zařadit do ypsilonského dramaturgického plánu divadelní hříčku na toto téma, vpravdě komedii na pozadí tragédie, prý Jana Schmid napadlo (možná už v předtuše současné celospolečenské krize) po přečtení diváckého dopisu, napsaného po zhlédnutí teprve nedávno ve Studiu Ypsilon uvedené náročné kmenové inscenace **Spálená 16**, v časových skocích kaleidoskopicky a mnohdy nečekaně až objevně odkrývající genius loci domu a ulice, kde divadlo sídlí, včetně významů a hodnot, jež rychlému a většinou i povrchnímu dnešku zpravidla unikají.

Inspirace dopisem

(krácený text Jana Schmida z divadelního programu)

Nedávno nám do divadla přišel od jedné divačky pozoruhodný dopis. Začínal slovy: „ŽIJEME DOBU, KDY SE VŠECHNO DEVALVUJE A NENÍ SE ČEHO CHYTIT.“ Divačka dále vyjmenovává, co všechno jí všeobecně na naší současnosti vadí: proč taková rychlost všeho, nesoustředěnost, neschopnost se domlouvat, natož koncepčně myslet. (...) Rozčilujeme se, přesto chceme být rozptylováni a vystavujeme se jen bubnové palbě senzací. Navíc těžko rozpoznáváme, co je lež a co pravda. (...) „Doporučovala bych více se vracet do naší minulosti. Alespoň pro příklady. Zkoušejme se pozastavovat a učme se znovu rozhlížet kolem sebe. (...) Všechno se měří jen penězi, na což doplácí právě kultura, takže společným jmenovatelem je nakonec nekulturnost všude a ve všem. Navíc nežijeme v žádném hodnotovém systému. Pak se právem ptáme: Kam se nám ztrácí demokracie? A to si ani neumím představit, jak by to dopadlo zrovna u nás, kdyby nám tady vyhořela například katedrála sv. Víta – jako se třeba stalo před nedávnem v Paříži s Notre-Dame? Byli bychom i dnes ochotni a schopni dobrovolně a s opravdovým smutkem vybrat na novou stavbu? Vždyť ani ve Francii jim to moc nejde. Myslím, že dnes už nikdo neuvažuje tak jako v době, kdy v Praze vyhořelo Národní divadlo – čárymáryfuk – a za chvíli stálo nové. Moc se mi líbí, milí ypsilonští, že právě vaše divadlo k takovým myšlenkám navádí, k obrodě člověka, nebo lépe řečeno, aby každý v sobě znovu začal hledat člověka.“

Foto z předpremiéry 2. července 2020

© Jiří Kottas

Když jsme dočetli až k tomuto místu, napadlo nás hledat v minulosti, čemu se někdy dříve lidé smáli, nebo naopak z čeho jim tekly slzy, a zda by to posunutě fungovalo i dnes. A tak právě proto, ne úplně náhodou – vždyť u nás doopravdy v roce 1881 vyhořelo Národní divadlo, což byla událost s rozměrem národní tragédie – jsem si vzpomněl na jednu ne zcela kramářskou, spíš šantánovou píseň jakési operní děvy, tedy spíš k pobavení než k vážnosti, ale také k dobrému příkladu, jak se vždy při něčem takovém zachovat. S humorem a novou pílí. A právě tahle konkrétní vzpomínka mě přivedla k divadelní hříčce na toto téma od Ivy Peřinové – komedie na pozadí tragédie. A když přitom pomyslím i na Vás, milá divačko, tak doufám, že se ocitáme na společné cestě a srdečně Vás k nám zvu. A jak sem tam koukám na to, jak to Peter Oravec u nás v Ypsilonce zkouší a ostatní to zakouší, vidím, že se všichni baví a v rozverně vzájemnosti jsou na sebe naladěni. Po nějaké krizi kultury – ani památky!

O Peteru Oravcovi

Peter Oravec se narodil v roce 1979. Studoval na Akademii umění v Banské Bystrici a na Univerzitě Konstantína Filozofa v Nitře, kde svá studia zakončil disertační prací na téma teorie hudebního divadla. Na Konzervatoři v Nitře v současné době vyučuje hereckou tvorbu, také dějiny divadla a analýzu dramatu. Jako režisér spolupracoval s mnoha slovenskými i českými divadly. Ve Studiu Ypsilon se v roce 2019 ujal režie inscenace *Utíkejte, slečno Nituš!* – komorní adaptace slavné Hervého operety *Mamzelle Nitouche* od slovenského básníka a dramatika Ľubomíra Feldeka.

O Ivě Peřinové

Iva Peřinová (1944–2009), dramatička a loutkoherečka, jejíž mateřskou scénou se po ukončení studia na DAMU v roce 1969 stalo liberecké Naivní divadlo, kde zároveň působila jako lektorka a dramaturgyně. Napsala přes třicet her, zejména pro loutkovou a alternativní divadla. Dlouhodobě patří k nejhranějším českým autorům her pro děti a mládež. Řada jejích her byla přeložena do cizích jazyků a uváděna na mnoha zahraničních scénách. Je držitelkou Ceny Alfréda Radoka a Ceny Českého literárního fondu. Za hru *Krásný nadhasič aneb Požár Národního divadla* (2005) získala v roce 2006 Výroční cenu Nadace Českého literárního fondu – za divadelní a rozhlasovou tvorbu.

Iva Peřimová

NÁRODNÍ TRAGÉDIE

ANEB PŘEKRÁSNÝ NADHASIČ PRAŽSKÝ

Režie a úprava: Peter Oravec
 Výprava: Ondřej Zicha
 Hudba a nastudování: Miroslav Kořínek
 Hudební spolupráce a nastudování: Dominik Renč
 Pohybová spolupráce: Jan Onder
 Dramaturgie: Jaroslav Etlík

OSOBY A OBSAZENÍ:

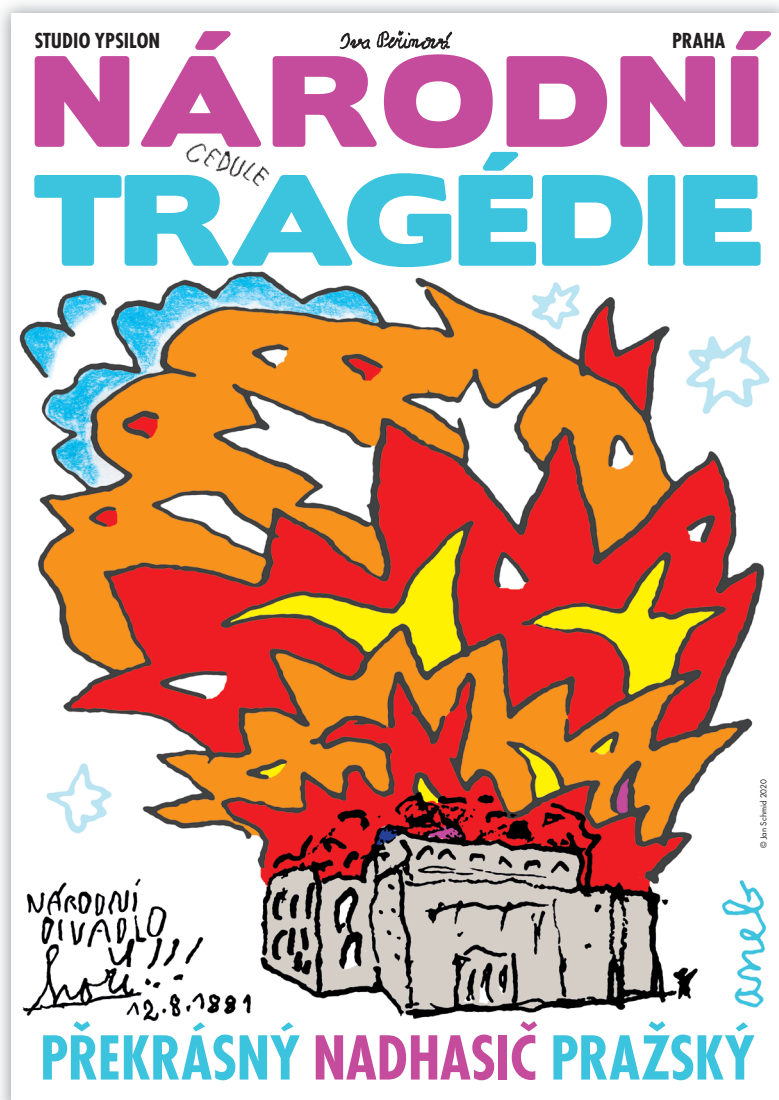
Principalle Jiřina Vacková
 Staročech Václav Helšus
 Mladočech Kryštof Mende
 Mladočech (bezpátečník) Miroslav Novotný
 Němec Martin Janouš
 Anka, hostinská Lenka Loubalová
 Bláznivá Háta Renata Rychlá
 Čeněk Martin Bohadlo
 Marjánka Lumíra Přichystalová
 Líza/ Libuše Veronika Soumarová

1. Pepek Jan Bradáč
 2. Pepek Jan Večeřa
 Malíř Martin Janouš
 Architekt Miroslav Novotný
 Skladatel Dominik Renč
 Klavírista / Pejsek Dominik Renč
 ... a spousta lidiček (XXX) z „Nábřeží“

premiéry: 10. a 14. září 2020

nejbližší reprízy: 29. září, 8. a 23. října 2020

délka představení: 1 hod. 50 min

Tiskovou zprávu připravila Eva Kulová
 a za Studio Ypsilon dále zpracovala
 Andrea Machová.
 Tel. 775 170 801,
produkce@ypsilonka.cz.

Tento kontakt, prosím, využijte pro získání
 dalších informací a fotografií.
 Autorem přiložených fotografií je Jiří Kottas.

Y

